

קיב

גם זה המזמור נאמר בא"ב, בכל פסוק שני אותיות ובשני אחרונים שלש, ומספר על מדות טובות שיבור לו אדם והיאך יתן צדקה ושכרו שלא יצטרך לבריות:

א הַלְלוּ־יָהּ | אֲשֶׁר־אִישׁ יֵרָא אֶת־יְהוָה כַּפֵּן מְאֹד: ב גְּבוּרַת בְּאֶרֶץ יְהוָה זֶרְעוֹ דֹר וְדֹר יִשְׂרָיִם יִבְרָךְ: ג הוֹן־וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד: ד זֶרַח בְּחֶשֶׂד אֹר לַיִשְׁרָיִם חֲנוּן וְרַחוּם וְצַדִּיק: ה טוֹב־אִישׁ חֲנוּן וּמְלוּחַ יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו פִּי־לְעוֹלָם לֹא־יִמּוּט לְזָכַר עוֹלָם יְהוָה צַדִּיק: ז מִשְׁמוּעָה רַעַה לֹא יִירָא נְכוֹן לְבוֹ בְּטַח בְּיְהוָה: ח סָמוּךְ לְבוֹ לֹא יִירָא עַד אֲשֶׁר־יִרְאֶה בְּצַרְיוֹ: ט פֶּזֶר | נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד קִרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד: י רָשַׁע יִרְאֶה | וְכַעַס שִׁנּוּ יַחַרֵּק וְנַמֵּס תְּאֹת רִשְׁעִים תֵּאבֵד:

קיג

בו יסופר נפלאות מוציאת מצרים:

א הַלְלוּ־יָהּ | הִלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הִלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה: ב יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ מְעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: ג מִמְזֶרֶח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ מְהִלָּל שֵׁם יְהוָה: ד רַם עַל־כַּלְגָּיִם | יְהוָה עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: ה מִי בְּיְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַמְגַבִּיחַ לְשַׁבֵּת: ו הַמְשַׁפִּיל לְרֵאשִׁית בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ: ז מְקִימֵי מַעְפָּר דָּל מְאֻשְׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן: ח לְהוֹשִׁיבֵי עַם־נְדִיבִים עַם נְדִיבֵי עַמּוֹ: ט מוֹשִׁיבֵי | עֲקֶרֶת הַבַּיִת אִם־הַבְּנִיִּים שְׂמִיחָה הַלְלוּ־יָהּ:

נקודות משיחות קודש – מזמור קיב מתוך "תהילות מנחם"

קיב, ט – פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד

ז. אך ענין זה צריך הבהרה ברורה, שלא יטעה ויאמר, שהואיל והוא מפייסו בדברים, "והמפייסו בדברים מתברך ב"א", א"כ לשם מה עליו לתת לעני את הפרוטה בפועל, הוא ייצא ידי חובה בפיוס בלבד? ואפילו לדעה בגמרא¹ ש"המפייסו בדברים" הוא הוספה על נתינת הפרוטה. הנה הוא יכול "לפייסו בדברים" וליתן פרוטה אחת, או ח"י פרוטות, ויזכה לכל הברכות, וגם הממון יישאר ברשותו!

אבל באמת זהו חשבון מרומה ("א גענארטער חשבון"), וזה גופא שחסר בנתינת צדקה, מוכיח שחסר גם בפיוס דברים. שהרי הובא לעיל (ס"ו) שהפיוס בדברים צריך להיות באופן בלתי מוגבל, בלי שום חשבונות, וכיצד הגיע האדם למסקנה הפוכה כזו? ! אלא שזהו חשבון מרומה, הבא מצד היצר הרע, שרוצה לדחותו מלקיים מצווה זו. וכאשר יתבונן בזה, יתפוס מיד את עצמו, וימלא את רצון הקב"ה מתוך שמחה וטוב לבב. ובפרט שלצדקה יש סגולה מיוחדת שאמרו עלי² "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה", הנה בוודאי יעשה את המוטל עליו, ובקרוב ממש נזכה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו³.

(1) הובא בתוד"ה והמפייסו – ב"ב ט, ב.

(2) שם י, א.

(3) משיחת ש"פ וישב ה'תשח"י.